

"Вселяв відвагу у товаришів по зброї": спогади про загиблого оборонця з Вінниччини Ігоря Довганя

Ольга Федоренко

17 березня, 12:49

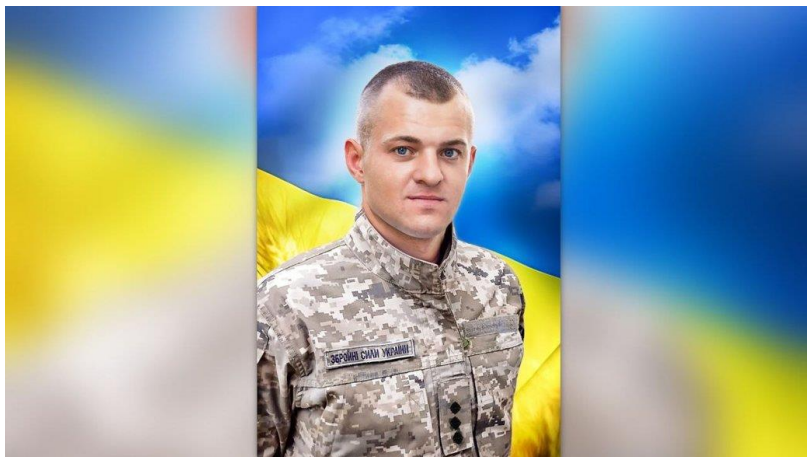
Ігор Довгань. Колаж Суспільного зі світлин Людмили Довгань

По життю був оптимістом, мріяв збудувати будинок, хотів мати ще донечку і навіть придумав їй ім'я, втім війна забрала його. Так про свого чоловіка Ігоря Довганя з **Вінниччини розповідає дружина Людмила. 17 березня 2024 чоловікові виповнилося 28 років, а 21 числа він загинув на Покровському напрямку. 140 днів оборонець вважався зниклим безвісти.**

Старший лейтенант Ігор Довгань на псевдо "Жулік" народився 17 березня 1996 року у селищі Вороновиця Вінницького району. Він закінчив 11 класів загальноосвітньої школи №2. Гарно навчався та брав участь у шкільних олімпіадах і спортивних змаганнях. У 2015 році вступив в університет державної фіскальної служби України у місті Ірпені. Ігор здобув освіту магістра за спеціальністю обліку та аудиту. Також закінчив військову кафедру та здобув звання офіцера — молодший лейтенант.

З перших днів повномасштабного вторгнення Ігор вступив до лав 120 окремої бригади територіальної оборони ЗСУ. Він обіймав посаду оперативного чергового командного пункту 171 батальйону і згодом отримав звання старшого лейтенанта.

У березні 2023 року у складі окремого батальйону військовий боронив Донецький та Луганський напрямки.

Ігор Довгань. Фото Людмили Довгань

У відділенні комунікації Регіонального управління Сил територіальної оборони "Південь" дружині Людмилі розповіли, що на початку березня 2024 року батальйон Ігоря вийшов на виконання бойових завдань на Покровський напрямок. Чоловіка перевели командиром стрілецького взводу.

"21 березня, обороняючи позиції, старший лейтенант Ігор Довгань виводив особовий склад свого взводу для проведення ротації. Під час руху сталося зіткнення з ворожою групою піхоти, що висадилася з бронетехніки для проведення штурмових дій. Той бій став для Ігоря останнім. В безпосередньому зіткненні з ворогом мужній воїн отримав важкі кульові поранення, несумісні з життям", — розповіли у відділенні.

Ігор загинув, закриваючи собою побратимів на полі бою, поблизу села Тоненьке Покровського району на Донеччині.

"Своїм прикладом мужності та холодного розуму "Жулік" вселяв відвагу в товаришів по зброї, неодноразово рятував життя та здоров'я побратимів на полі бою", — розповіли дружині побратими чоловіка.

140 днів Ігор Довгань вважався зниклим безвісти. Увесь цей час тіло захисника було у російському полоні. 6 серпня 2024, після чергового обміну тілами, рідні дізналися про збіг ДНК та поїхали на впізнання до моргу Львова. 10 серпня 2024 року героя поховали у Вороновиці на Алеї слави на центральному кладовищі.

За особисті мужність і героїзм, виявлені при виконанні військового обов'язку, старший лейтенант Ігор Олександрович Довгань нагороджений державною нагородою України — орденом "За мужність" III ступеня (посмертно).

В оборонця залишилися маленький син Нікіта та кохана дружина Людмила.

"Ігор був дуже доброю, чуйною та щедрою людиною з великої літери. Найкращий син, коханий чоловік та люблячий батько. Розумний, справедливий, завжди веселий, позитивний і готовий прийти на допомогу. Таким і залишиться у наших серцях та пам'яті назавжди, — розповіла дружина.

— По життю Ігор був дуже добрим та оптимістом, завжди говорив, що все буде добре. Безпосередньо навіть коли востаннє виходив на позицію, то запевняв мене: "Не хвилюйся, все буде добре, адже ви зі мною".

За словами Людмили, чоловік завжди знаходив вихід з будь-якої ситуації та легко знаходив спільну мову навіть з незнайомцями.

"Жулік", його позивний, повністю йому відповідав, адже й хитрий він теж був дуже і викручувався з будь-чого завжди. Ігор мріяв збудувати власний будинок та мати власну справу, також хотів мати ще донечку. Навіть придумав вже ім'я. Але, на жаль, війна забрала життя, не давши втілити ще стільки планів, залишивши маленьку частинку себе, його копію у всіх сенсах цього слова — синочка Нікітку", — розповіла Людмила.

На сайті президента вона [зареєструвала](#) петицію про надання коханому звання Героя України — посмертно.